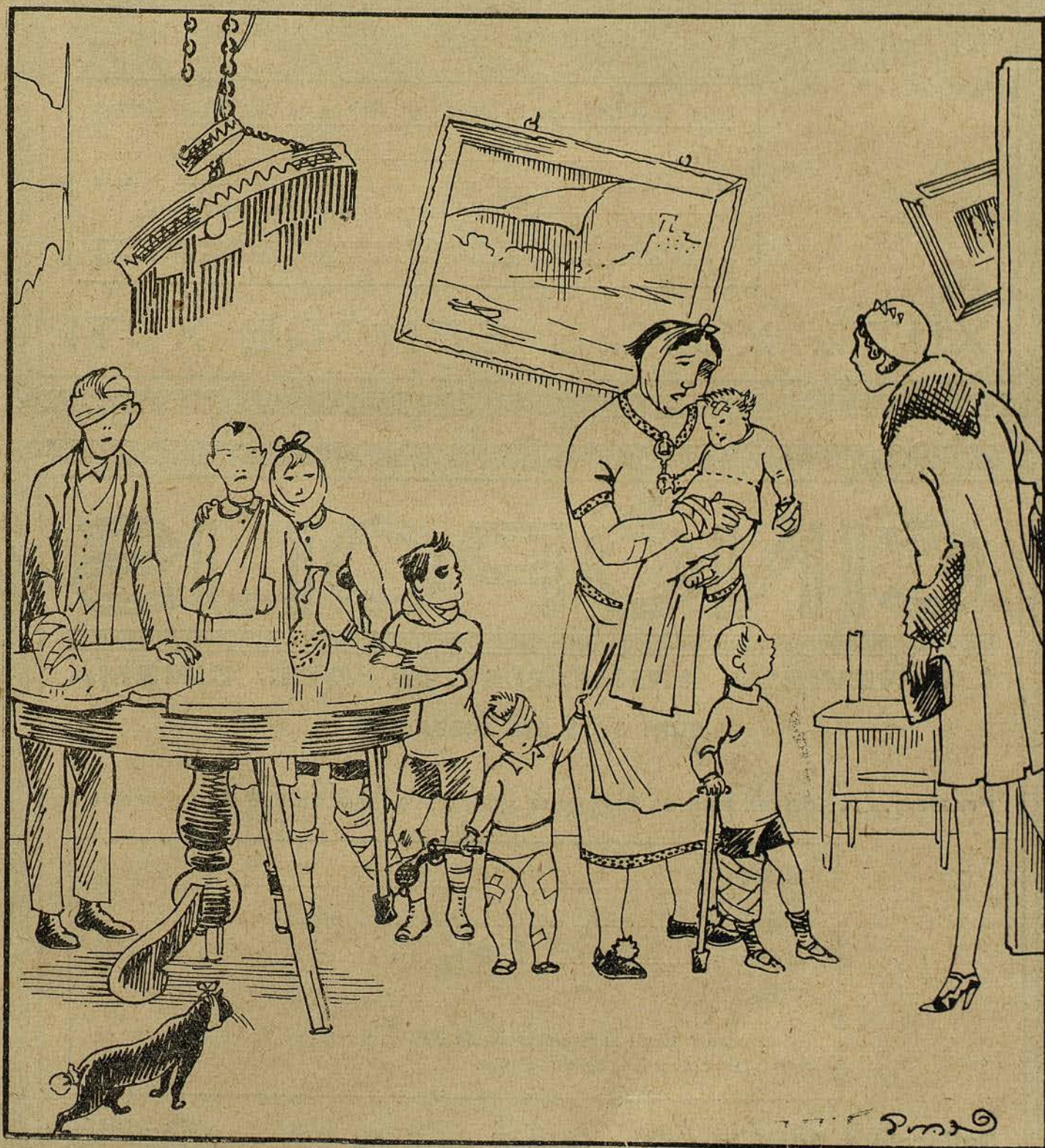

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I → Número 7 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 9 de març de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

—Què ha passat? Que hi ha hagut un cataclisme?

—I gros. El meu marit les ha dades amb això del cinema *amateur* i ens fa fer de protagonistes per a filmar «Los siete niños de Eciija».

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En ....., que viu al carrer
de ..... núm. ...., de ....., província
de ....., es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

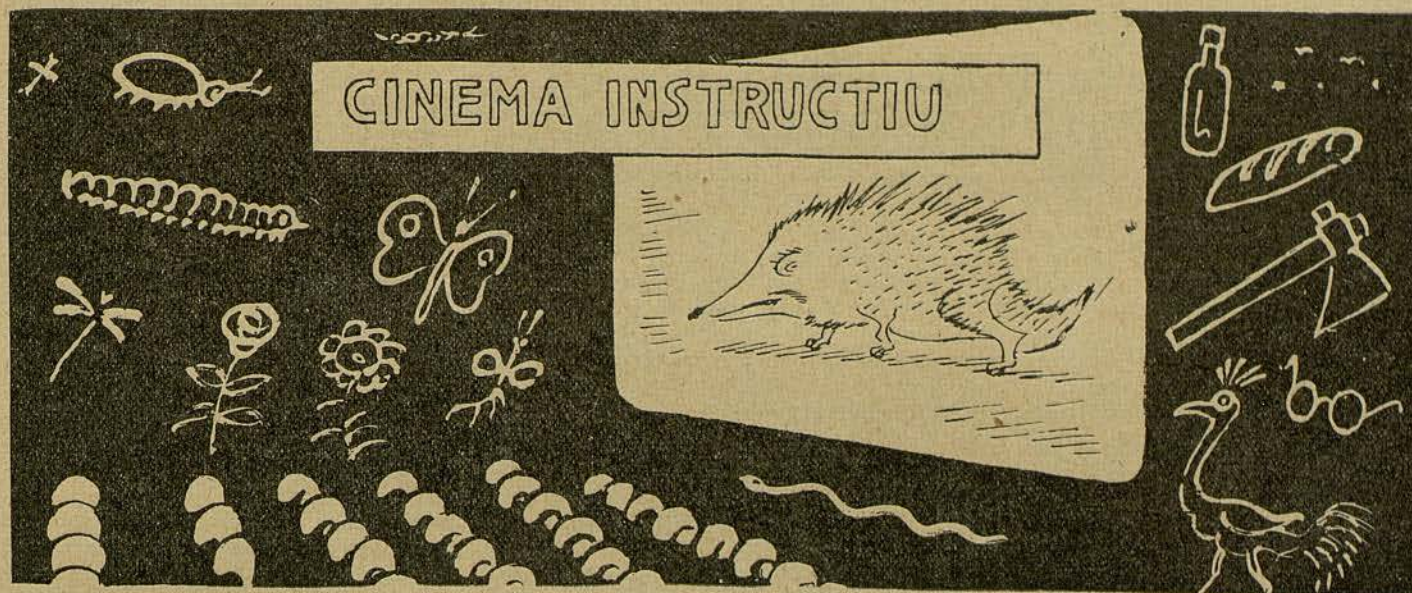
Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En ..... que viu
al carrer de ..... núm. ...., població .....,
província ....., es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

Les pel·lícules documentals també tenen el seu públic.

Nosaltres, sempre que hem anat al cinema i han projectat una pel·lícula d'aquestes, hem sentit la veu d'un pare que, dirigint-se a les seves filles i els promesos llurs, exclamava:

—Això us convé, això, i no pas aquelles pel·lícules que us omplen el cap de cabòries.

La fabricació de taps de suro i les diverses transformacions del cuc de seda, però, no desperten l'entusiasme que haurien de despertar. Per més que els pares s'escarrassin, les filles i els promesos no s'hi acaben d'engrescar. Tant és així, que si no fos perquè són indispensables en els col·legis i sense aquesta mena de pel·lícules el sant del superior o la superiora no es podria celebrar, les cases ja haurien deixat d'impressionar-ne. Allà on no es permeten altres expansions que tirar boles de paper mastegat amb un tirador de goma i tocar el *jazz-band* amb plomilles despuntades, el més petit extraordinari promou veritables esclats d'entusiasme. Per això en els col·legis la projecció d'un film documentat devé un esdeveniment, i el veure un escarbat com fa la pilota, o una màquina elèctrica de pastar llonguets, és motiu de joia i xivarri, i els escolars s'expansionen com si els projectessin *Los siete pecados capitales*.

En el cinema aquest entusiasme no és possible perquè el públic està estragat. Després d'una pel·lícula de la Greta Garbo o la Louise Brooks,

les facècies del taup o les diverses evolucions del pardal abans de llençar-se sobre la molla de pa, no commouen.

Si la pel·lícula documental és curta, s'aguanten i no diuen res. Ara, si la pel·lícula documental és completa, els imitadors d'animals comencen a fer-ne de les seves. Després de projectat un rètol que diu: «Los corderos, una vez esquilados, son clasificados y encajonados cuidadosamente para que no se resfríen», se senten veus de «Be! be! be!...», que demostren que el públic no hi entra.

Gràcies a les pel·lícules documentals, nosaltres sabem que: «Las orillas del Danubio están pobladas de castillos que en otro tiempo pertenecieron a sus dueños.» És cert, i ho agraim. Sabem que: «La foca es un anfibio que no se aclimata en los países cálidos.» Sabem com es fabriquen els taps de suro, les agulles d'estendre la roba i les civelles dels elàstics. Sabem un sens fi de coses útils i instructives, que ens permeten respondre a les preguntes indiscretas dels nostres fills, que ens veneren com si fóssim l'Enciclopèdia Espasa. Però... la gran massa segueix impassible. El poble no es vol instruir. No està per brocs, i el transport fluvial de fustes i la cria del canari no l'engresquen.

Per aconseguir que les pel·lícules instructives arribessin a interessar l'espectador, caldria que les cases productores les adaptessin al gust del públic, fent intervenir en els

films documentals les estrelles de més prestigi. Un film combinat d'aquesta manera, obtindria la mateixa eficàcia i ningú no gosaria a protestar. Nosaltres estem disposats fins a brindar uns quants títols de pel·lícules documentals i els inserim:

El escarabajo de Greta Garbo.

Laura La Plante visita las ruinas de Palmira.

Bebé Daniels se zurce las medias.

Collen Moore y su jabali.

Wallace Beerhy sólo come los langostinos que él mismo pesca.

Ramón Novarro pasa el verano en el Himalaya.

D'aquesta manera, el públic, veient els seus actors preferits, seguiria el film amb interès i la part instructiva produïria els seus efectes benefactors.

La història de Rússia són pocs els que l'han llegida; però, en canvi, gràcies a les novel·les barates, no resta un burgès que no sàpiga a què atènyer-se respecte als conflictes bolxevistes:

—De tot això en té la culpa el *vodka*! Si els russos no beguessin *vodka*...

El dia que les pel·lícules documentals es projectin en forma novel·lesca, la seva eficàcia serà incombustible i la cultura estarà a l'abast de totes les intelligències.

BIROSTA

EL MOTIU DEL FRACAS DE LES NOSTRES PRODUCCIONS

Cada vegada que ens diuen que les pel·lícules de producció nacional han d'ésser interpretades i dirigides per elements de casa, ens vénen unes ganes tan grans de riure, que precisem una força de Rigoulout aplicada a la nostra voluntat per no esclatar en una forta rialla als nassos del poca-solta que ens parla.

Com si l'aprenentatge del difícil art de dirigir un film pogués improvisar-se... Com si l'art de ben maquillar-se, de saber moure's front l'objectiu, d'expressar amb bona mimica els sentiments, es pogués adquirir fàcilment i ho venguessin a pes, com les mongetes!

Mentre no ens decidim a fer com per arreu, a portar bons directors i excel·lents artistes perquè alternin amb els nostres i els allieïn, no hi ha res a fer.

Prenem per exemple als anglesos, que ara s'han decidit a protegir i donar vida a la seva producció cinematogràfica, creant la «Bip». I què han fet? Doncs cercar del milloret, sense mirar la nacionalitat de les adquisicions, i amb aquest sistema ja compten amb en Dupont, l'Henrich George, la Gilda Gray, l'Ana May Wong, la Lia de Putti, l'Olga Tschava, en Monty Bancks, etc., és a dir, un *elenco* per fer rodar el cap a l'aficionat més exigent.

I no es podrà pas dir que els anglesos no siguin pegats a lo seu, eh?

I què direm dels americans, sempre tan pràctics en els seus negocis? Que han convertit els seus estudis en veritables i modernes torres de Babel, fins al punt que sols un setanta per cent dels artistes de primera categoria són americans.

Trontolla, per això, la seva supremacia? Resta mèrits als seus films la intervenció d'artistes forans? No: molt al contrari.

Per aquests senyors que agafen els raves per les fulles, els servirà de profitosa experiència el llegir la següent estadística, que podria convertir-se en inacabable, si tinguéssim més espai i més paciència.

Directors no nordamericans, que filmen a Hollywood:

Alemanys: Eric Von Stroim, W. Murnau, Ernest Lubitchs, A. Korda, Paul Leni, Paul Kohner, Max Reindhart, Paul Fejos.

Suec: Víctor Seastronc.

Francesos: Fritz Fitzmaurice, Jacques Feyder.

Artistes destacats, que intervenen en els films d'Hollywood:

Anglesos: Ronald Colman, Percy Marmont, John Loder, Monty Bancks.

Alemanys: Conrad Weidt, Emil Jennings, S. Von Seiffertiz, Fred Köhler,

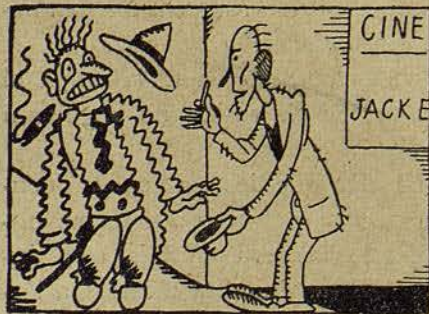
JACK, EL TERRIBLE

En Jack, d'ençà que va fer una pel·lícula de lladres i serenos, l'anomenen «Jack, el Terrible» i té una fama de valent que fa escriuixir.

En Jack està tan convençut de que és terrible que sent compassió dels seus semblants.

El pobre. — Vol fer el favor de donar-me foc?

El pobre. — Com fugiu! Vols-t'hi jugar que m'ha pres per Jack, el Terrible?

Camila Horn, Pola Negri, Lya de Putti, María Corda, Lucy Doraine.

Hongaresos: Vilma Banky, Olga Baclanova, Vera Voronina.

Francesos: Maurice Chevalier, Renée Adorée.

Rus: Ivan Moskoujine.

Italians: Julio Carminatti, Cesare Gravina, Víctor Varconi.

Turc: J. Sildrekaut.

Suecs: Lars Hanson, Greta Garbo.

I que consti que en aquesta relació sols hi figuren artistes cinematogràfics europeus que s'han traslladat a Amèrica, car estrelles com en Novarro, Dolores del Río, Moreno, Lupe Vélez, Lia Torà, Raquel Torres, Donald Reed, Monna Rico, Mirna Rayo i molts altres, malgrat no ésser naturals dels Estats Units, cinematogràficament ho són, perquè al seu país no es dedicaven a la professió pel·lucera.

Hem de convenir, doncs, que per fer excel·lents produccions, les pessetes han d'abundar...

Es clar que el capitalista—enemic de les innovacions, perquè les ha de pagar—sempre dubtarà de l'èxit, al·legant que no hi ha directors ni artistes; però això no ha de preocupar-nos mentre n'hi hagi a l'estranger.

Per arreu han desaparegut les fronteres i fins les races, per artistes i directors, i les cases productores sols cerquen fer bones realitzacions, acreditant-se i acreditant, a l'ensem, la indústria cinematogràfica del país respectiu.

En canvi, per aquí, passa tot el contrari. Perquè una producció nacional sigui ben mirada, des del director a l'últim comparsa han d'ésser de casa, per malament que ho facin i per comble, fent d'herois de temes completament locals, sense tenir en compte que una producció, per assolir un èxit unànim, ha de *standisarse*.

Vegi's, si no, els títols de les pel·lícules nacionals a punt d'estrenar-se:

¡Viva Madrid, que es mi pueblo!
Los claveles de la Virgen.
San Ignacio de Loyola.
Agustina de Aragón.
El capote de paseo.
El niño de Luz-mela.
El león de Sierra Morena.
La del Soto del Parral.

I a totes no hi mancarà la Puerta del Sol, la Giralda, la Alhambra i la Torre del Oro.

I si el director és dels nostres, hi farà sortir Montserrat, el Port i la Costa Brava!

Província completament...

No és d'estranyar, doncs, que les produccions de casa comencin per avorri-nos a nosaltres mateixos.

J. PEL I KOLA

Aquest número ha passat
per la Censura

LON CHANEY

¿Quién será aquel jorobado
contrahecho y encorado,
con un ojo extraviado,
que hace de bufón del rey?
Lon Chaney.

¿Y aquella vieja enlutada,
de nariz ensortijada,
flaca y apergaminada,
que se arrastra como un buey?
Lon Chaney.

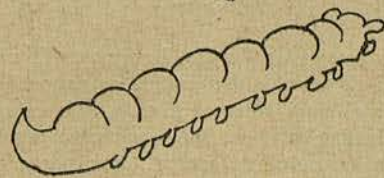
¿Y aquel apache cetrino,
de mirar torvo y ladino
y una nariz de pepino,
que está fuera de la ley?
Lon Chaney.

Y aquél, ¿no es Napoleón,
o Robespierre, o Danton,
o una maja con mantón,
o el pobre Guillermo Tell?
No, señor; es Lon Chaney.

Y aquel sultán satisfecho,
medio ajasado en el lecho,
con los ojos en el techo,
¿no es el marajá Muley?
Es Lon Chaney.

Y aquel gusano de seda
que hace el capullo en voz queda
y con la seda se enreda,
¿no es un gusano de ley?
No, señor; es Lon Chaney.

Pues si es gusano, Danton,
urbano, Napoleón,
sultán y camaleón
e imita toda la grey,
¿en dónde está Lon Chaney?

Lon Chaney ©

CUINA INTERNACIONAL

Un nebot de la meva dida va anar a parar a Nord-Amèrica, i, malgrat escriure com una raspa, va fer-se un nom comp a escriptor d'arguments de pel·lícula i avui treballa per una de les cases més fortes d'Hollywood. Ara m'ha noticiat que va a filmar-se una super-non-plus-ultra producció—car super-producció a seques, ja vol dir rave—, de l'assumpte

de la qual n'és l'autor, i com que la casa té el costum de fer en les seves produccions el final adequat a cada país en què ha de projectar-se, ha escrit cinc resolucions del conflicte central, una per a cada continent.

Per a que tothom pugui fer-se càrrec del talent i enginy del nebot de la meva dida, transcriuré el resum de l'argument, que ell molt amablement m'ha enviat, per a que en pogués gaudir les primícies.

El títol, em diu que encara no el tenen ben decidit.

«El senyor Rabacquett és molt ric... S'ha casat per amor. La seva dona ha accedit a ésser-ho pels seus diners, així és que el primer traïdor amb garrofes que se li posa al davant, la fa seva. Fuig amb el seductor i deixa a Rabacquett fet un enze.

»Passen anys i l'abandonat no oblida. Tot se li fa avorrible, i veient que els diners no li poden donar la felicitat, decideix posar fi als seus dies. Un vespre s'aboca a la barana d'un pont i, quan va a llençar-se, una noieta li estira els faldons del frac.

»Es una pobra florista molt joveneta. El suïcida fracassat li confia el seu dolor i ella la seva misèria. Es fan amics i ell ja no pensa amb matar-se, car ha trobat una finalitat en la seva existència, que és la d'ajudar a Flory, la florista,

i la seva mare. Se les posa a casa, elles el cuiden, el mimen i li refan una llar.

»En plena joia i harmonia, es presenta la muller adúltera, tota esparracada. El traïdor fugí, deixant-la amb un fill, Myliu, que l'acompanya. El marit lluita amb el seu passat i el seu present. Ella, per entrar de nou a la casa, demana l'expulsió de les intruses, i Rabacquett no

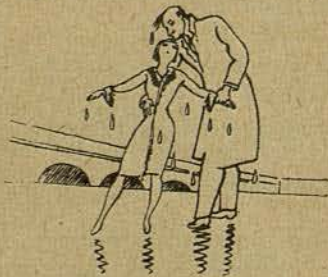
vol destruir la seva obra filantròpica...»

I ja ens trobem en el moll de l'os del conflicte. Ara cal que cada una de les cinc parts del món quedi contenta. Per Amèrica, serà la solució satisfactòria, optimista, la que fa arribar a casa amb l'esperit lleuger, la que no fa perdre ni cinc minuts de dormir:

«Rabacquett assignarà una pensió a la mare de Flory i pagarà la pensió, per a la filla, en un pensionat de primer ordre. La muller devindrà un model d'esposes i farà instruir el seu fill en una Universitat famosa. Finitos els estudis, tornaran noi i noia. Els casaran i els nomenaran fills adoptius.»

Per Europa, dominaran els sentiments. Les passions es faran violentes, però, finalment, triomfarà la virtut:

«Rabacquett abandonarà Flory i la seva mare. La muller s'apoderarà tirànicament de les regnes de la casa. Myliu serà un disbauxat. La noia farà de florista novament i anirà a parar a un cabaret. El xicot, una nit, embriac, la voldrà violar, però ella, defensant-se, el ferirà. La mare voldrà fer-la podrir en un presidi, però Rabacquett, que ho ha sabut tot, treurà de casa la muller traïdora. El fill, alcoholitzat, continuarà vo-

lent que li doni diners, i quan ella no podrà ja satisfer les seves exigències, Myliu la matarà, inconscientment, en un rapte de *delirium tremens*. Rabacquett, aleshores, es casarà amb la mare de Flory...»

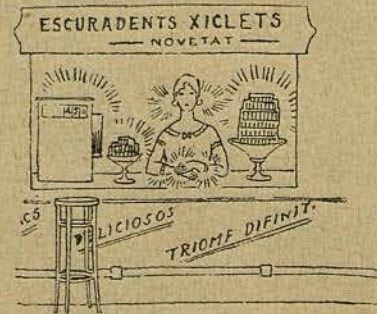
Per Asia, ja és altra cosa. Allà els agrada la força de la fatalitat, combinada amb l'acció dels elements desencadenats:

«Rabacquett rebutjarà la muller i el fill d'aquesta jurarà venjança. Fingiran que ella està en la major misèria i molt greu a causa de tants disgustos. El marit acudirà a auxiliar-la i la trobarà sota la volta d'un pont, una nit de pluja. Myliu es tirarà sobre Rabacquett, el lligarà i l'obligarà a firmar un paper declarant que Flory és la seva amant per així la muller poder fer-se donar una forta indemnització. Flory, que ha olorat l'emboscada, ho està espiant tot des de dalt del pont mentre la tempesta creix feréstegament. De sobte ve la riuada, que s'emporta els malfactors, que no saben nedar, i moren, i Rabacquett, que lligat com està no pot defensar-se del corrent. La noia es llença a l'aigua i el salva. Rabacquett i Flory es casen.»

A l'Àfrica disfruten amb les cintes d'un

caient ingenu i un humorisme infantil, car per ells la cosa acabarà així:

«Flory, que és molt espavilada, d'amagat de Rabacquett rebrà la infidel i el seu fill, i els donarà entenenent que fou tan gros el disgust de Rabacquett en veure's abandonat, que es tocà del cap

i les ha donat amb ésser colleccionista d'escuradents, i ara, per a guanyar-se les seves simpaties, cal regalar-n'hi molts, cosa, per altra part, molt perillosa, car ell els prova tots; però com que s'ha quedat sense dents de tant fer provatures, es posa furios i els clava en les carns del que li ha fet el present. La muller diu que està arrepençada, i, per tal de recuperar-lo, ho farà tot. Es presenta al seu marit amb una quantitat fabulosa de paquets d'escuradents de goma. Rabacquett, innocent de tot, no vol acceptar-los, i ella creu que això és senyal que el seu repudi és invencible. Aconsegueix, a la fi, que provi els escuradents, i ell es posa a mastegar-los com si fossin xiclets. Els troba tan bons, que la perdona. Myliu, comptat i debatut, resulta ésser fill veritable de Rabacquett, i com que el noi s'ha agradat de la mare de Flory, els casen i la noia s'estableix venedora d'escuradents-xiclets i fa una fortuna.»

I, finalment, per Oceania era necessari que la cosa acabés en espantosa tragèdia, que és com els agraden les produccions als naturals d'aquell continent:

«Rabacquett rebutja la muller arrepençada, i ella, davant d'això, es treu un revòlver i el fereix. La noia, en veure-ho, s'abraona al coll de la mala dona i la

vol escanyar, però el fill, que estava a l'aguait i era nascut en el cor de Les Pampes, li tira el llaç i fuig arrossegant-la. La mare de Flory, que hi ha acudit, pren un arc i tira una sageta, que fereix a Myliu. Aquest cau a terra, i aleshores Rabacquett s'adona que el noi porta un tatuatge a l'esquena, el qual

li revela que el seductor de la seva muller era un germà seu desaparegut en la infantesa i que, per tant, ell és oncle del fill de la seva dona. Vol abraçar-lo, eternit, però Myliu creu que es tracta d'una agressió, l'agafa i el tira a un barranc. Amb la lluita que això origina, Rabacquett s'ha embolicat amb la corda del seu nebot i en la seva caiguda arros-

sega al xicot, i la noia, que estava presa en el llaç, cau també penyes avall. Les dues mares, en presenciar tan horrible espectacle, els agafa un atac de bogeria i s'allunyen agafades totes dues de bracet i llençant unes esgarrioses riallades.»

Pel reportatge,
UN EXTRA

L'activitat dels artistes cinematogràfics

Segons un article aparegut en un dels nostres diaris locals d'uns quants dies enrera, els articles cinematogràfics són la gent més activa d'aquest món i la que posseeix la dèria comercial més arrelada.

Per a que els llegidors poguessin quedar completament convençuts, el diari en qüestió publicava una llista força interessant sobre les preocupacions extraprofessionals de la gent del cinema, llista que hem cregut un deure periodístic «afaitar», per a satisfer la natural curiositat de tots vostès.

Som-hi:

«En John Gilbert posseeix una granja model a Hollywood i és president d'una societat comercial. Antoni Moreno ha adquirit, i aquest és llur darrer negoci, una gran extensió de terreny i el revèn per solars amb grans facilitats de pagament. La *moníssima* Carmel Myers posseeix tres cases de lloguer. Karl Dane s'ocupa en avicultura, posseint una granja, que visità últimament mister Hoover, en la vall de «San Fernando». Ramon Novarro té, en companyia d'un soci, una casa de canvi a Los Angeles, que pensa convertir-la en Banc. L'humorista Chester Conklin cria galls i conills. Harold Lloyd comandita una llibreria de San Francisco i una acadèmia de ball a Hollywood. Pauline Garon és la mestressa d'una tintoreria. Sada Kowan i Katheryn Clifford posseeixen botigues de flors. L'entremaliada Bessie Love és mestressa d'una lleteria en la ciutat de Bakersfield. L'«home de les mil cares», el genial Lon Chaney, explota, junt amb el seu germà, una ferreteria. Constance Talmadge té un laboratori de productes de tocador (ja se li nota!) i Viola Dana i Shirley Mason, que són germanes, dirigeixen un acreditat saló de bellesa. El graciosíssim George K. Arthur és amo d'una casa de comestibles amb quatre sucursals a San Francisco. El simpàtic *trio* Renée Adorée, Lew Cody i Jack Conway ha obert la més luxosa perruqueria a Hollywood. Per la seva part, Lew Cody posseeix un garatge. Conrad Nagel i Jack Holt són els primers accionistes dels escorxadors de *Freno*, essent Tim Mac Coy el primer proveïdor en bestiar dels esmentats escorxadors. Renée Adorée, en companyia d'un cosí seu que és cuiner, posseeix un restaurant francès a Hollywood. Mary Pickford, que administra a un temps llur fortuna i la del seu marit Douglas, forma part del Consell d'Administració d'un gran Banc de San Francisco. Adolphe Menjou

acaba d'obrir un establiment de compra-venda de segells de correus per a col·leccions; llur col·lecció personal val, segons es diu, un milió de dòlars. Bert Roach cria i ven gossos de raça. Hoot Gibson és comanditari d'una sastreria. (Ara comprem perquè porta els pantalons tan exageradament amples). James Hall té una fàbrica de bescuits. William Russell ha adquirit un taller de reparacions automobilístiques. Bébé Daniels, guiada pel seu marit, l'atleta Charlie Paddock, fa construir una piscina, voltada d'una pista per a curses a peu i organitzarà allí espectacles mixtes de natació i pedestrisme...»

Estem segurs que després de llegir aquesta llista més d'una llegidora haurà exclamat amb extraordinària decepció:

—Quanta vulgaritat, Déu meu! I jo que em creia que els artistes cinematogràfics quan acabaven de l'estudi se n'anaven a casa a tocar l'arpa o bé a prendre el te a casa d'un aristocràtic admirador!

Del cinema parlat i un concurs original

El problema de les pel·lícules parlades en varis idiomes, a l'objecte de complaure a diversos mercats estrangers, ha estat resolt, en part, per Conrad Veidt, en la seva pel·lícula de la «Universal», *Eric the Great*, i que tracta de la vida i aventures d'un prestidigitador. La pel·lícula porta intercalades algunes escenes parlades, durant les quals en Conrad Veidt es dirigeix al públic.

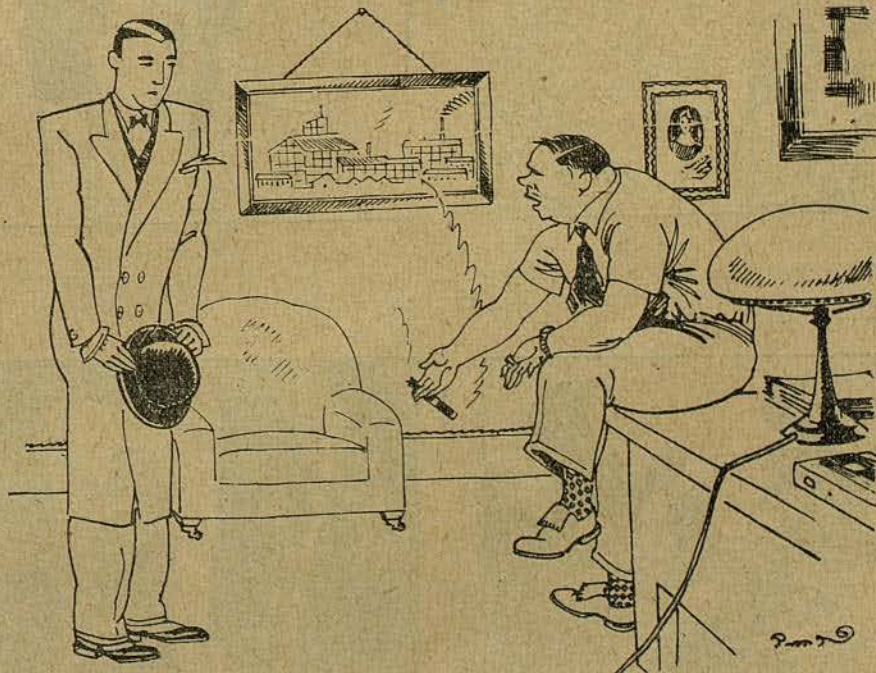
Com que aquest actor alemany parla amb absoluta correcció l'alemany, l'anglès i el francès, les escenes d'aquesta pel·lícula han estat repetides als tres idiomes.

El dia que en Cumellas i la Casajona filmin una pel·lícula parlada en català, en municipal i en esperanto, a Hollywood els augmentaran el sou.

* * *

S'està fent un concurs molt xocant. Hom regalarà unes corbates d'aquelles de sis ralets cada una i comprades a qualsevol botiga del carrer de la Boqueria, i es farà veure que són propietat d'un actor americà i hollywoodenc que es diu Nick Stuart. Després la senyora Betty Balfour regalarà un moneder de pell de foca domesticada, que val 500 pells (el moneder, no la foca). I per últim, en Valentí Parera regalarà el floret que feia servir en *El negro que tenia el alma blanca*.

Permitannos que nos sonriamos.

—Teniu molta resistència de pulmons?

—Ja ho erc: jugo al rugby, em capbuço com una foca, amb un salt travesso un barranc...

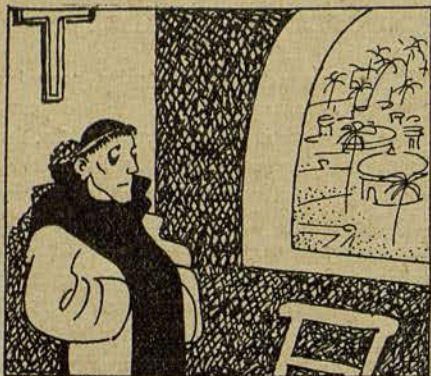
—No és per res d'això: es tracta de fer una pel·lícula de petons... I de cordes, com estem?

—Sóc campió de la corda de nusos, tiro el llaç...

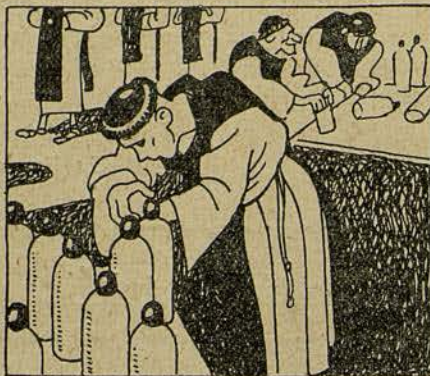
—Vull dir de cordes vocals. Es que fem cinema parlat.

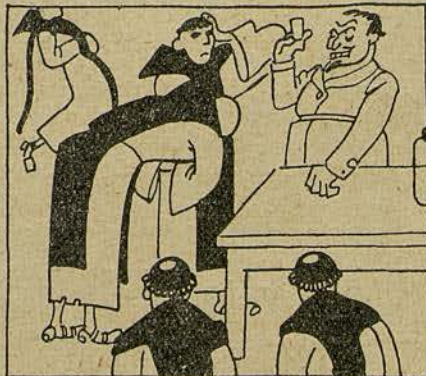
CAPITOL I COLISEUM :: "EN EL JARDÍN DE ALÀ"

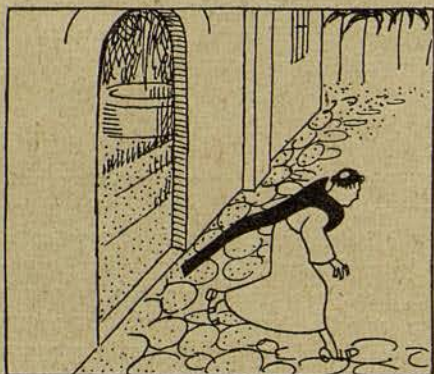
Als afores del desert, hi ha un convent de trapenses. El *padre Antonio*, després de cinc anys de penitència, comprèn que no sent vocació per frare i que ha equivocat la carrera.

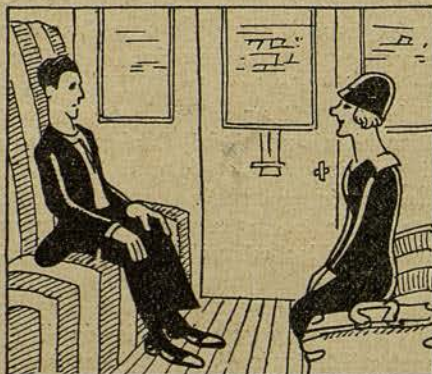
El *padre Antonio* és l'inventor de la «Trapenstina», un licor que elaboren els freres i ha donat fama al convent. El *padre Antonio*, però, ni el tasta.

El comte Matteoti, un dia visita el convent i, en tastar l'exquisit licor, no pot menys que felicitar el *padre Antonio*, dedicant-li tota mena de lloances.

El *padre Antonio* arriba un jorn que la vida del convent se li fa insuportable i torna al món.

En el tren fa coneixença amb una gentil damisella. Entre els dos s'estableix una simpatia mútua, per no dir recíproca.

En trobar-se al mateix hotel, la mútua simpatia es converteix en amor i ell li demana relacions formals.

Tots dos de bracet, van a visitar el «Jardí d'Alà», que és propietat del comte Matteoti. El comte, en veure a ella, té una gran alegria.

En veure a ell, no pot contenir-se i exclama: «La seva cara no m'és desconeguda.» Però com que no atina on l'ha vist, la cosa acaba així.

La parella feliç es casen i se'n van a fer el viatge de nuvis al desert. Pugen en un camell de lloguer i parteixen.

La caravana, de perfil i de rigorós contrallum, emprèn la ruta del desert, en espera que bufi el *simoun*. Si no hagués de bufar el *simoun*, la pel·lícula no s'hauria filmat al desert.

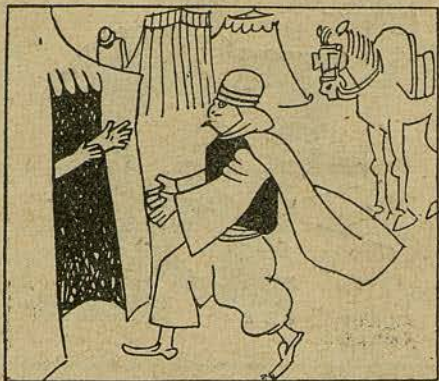
Els nuvis, en trobar-se al desert, exclamen: «Al fin solos!» En ple desert, és una puerilitat, però no deixa d'ésser una veritat com un temple.

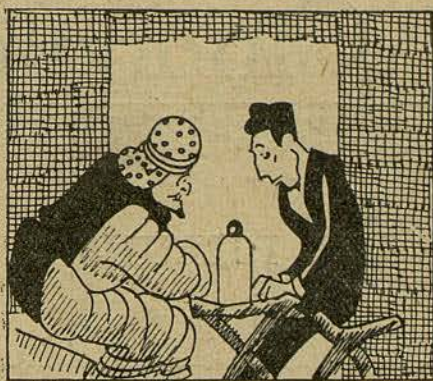
Ell, però, té remordiments. Cada vegada que es recorda del convent, la consciència li amarga la felicitat. Els precés d'ella són inútils perquè ell es nega a confessar la veritat.

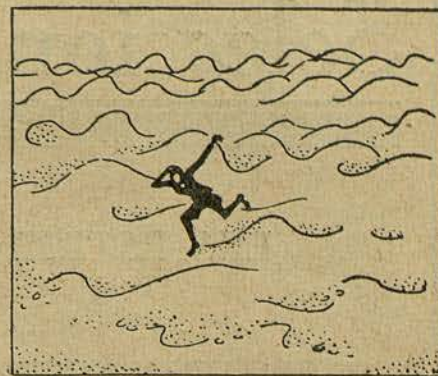
CAPITOL I COLISEUM :: "EN EL JARDÍN DE ALÁ"

L'endemà arriba el comte Matteoti vestit de moro i entra a felicitar-los. Segons pròpia declaració, va vestit d'aquella manera perquè acaba de fer-se mahometà.

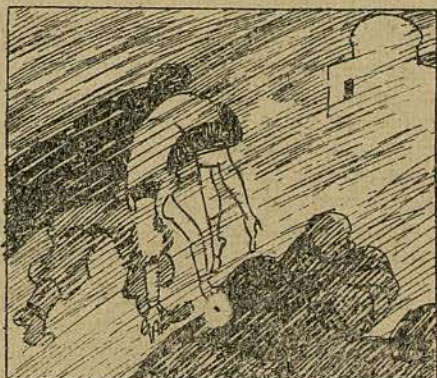
En trobar-se per segona vegada, el comte exclama: «Ja el tinc! Vostè és aquell trapense que va inventar aquell licor! Quan la seva senyora ho sàpiga!»

No podent resistir els remordiments, fuig a les dunes. És el moment d'engegar el simoun. Cap director hauria deixat d'aprofitar una ocasió semblant.

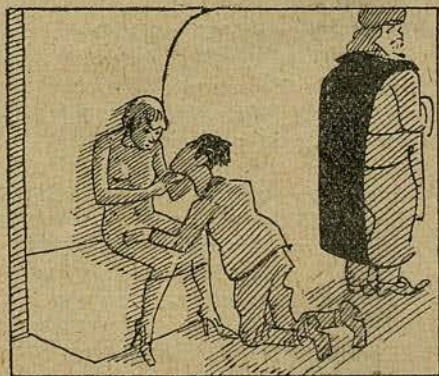
El simoun ho arrabassa tot: tendes, camells, palmeres, escambells i tot el que troba. El perill de la caravana fa estar amb l'«ai!» al cor.

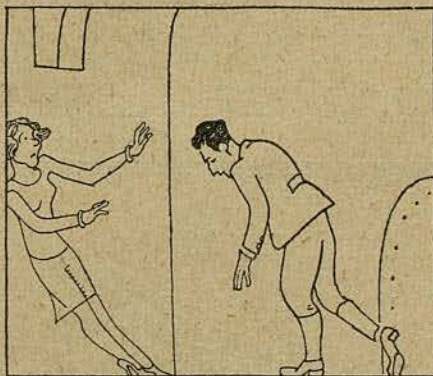
El comte Matteoti ha aconseguit salvar-la a ella i la porta a una tomba àrabe, que en dies de simoun serveix de refugi.

Quan ella fa una estona que hi és, arriba el marit, que s'ha salvat miraculosament. En trobar-se, tepen una gran alegria.

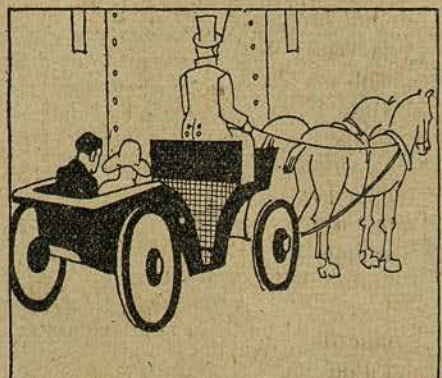
El simoun, però, ha servit perquè ell compregués que obrava malament i confessa que va sortir d'un convent de trapenses i que no té dret a ésser feliç.

Quan ella ho sap, tota es sobresalta. «Tot t'ho hauria perdonat, menys això! —li diu—. Sabent això, ja no puc seguir al teu costat.»

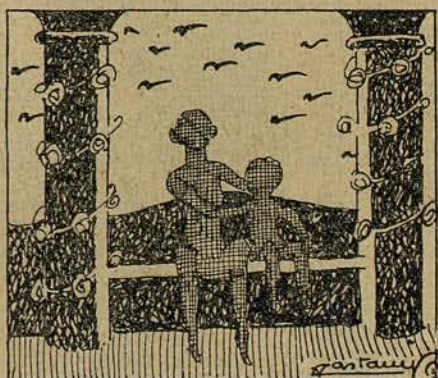
Tots sofreixen, però acorden la separació. Ell tornarà al convent i ella sofrirà en silenci, resignada amb la seva sort.

Ella mateixa l'acompanya en cotxe i l'anima. La porta del convent s'obre i ell entra sense plorar.

Des del cancell, ell la veu com se'n va. És trist, sí, molt trist; però és així. Aquesta escena és tan real i tan humana que trenca el cor.

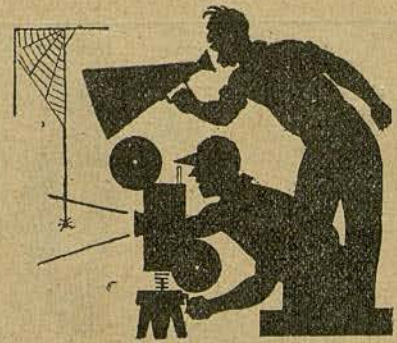

A la darrera escena de la pel·lícula ens assabentem de que tenien un nen. El nostre entusiasme fou tan indescriptible, que amb un xic més ens han de treure del saló.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Kursaal i Catalunya

LA MUJER ES UN ENIGMA, per Belle Bennet

La *mujer* sempre ha estat un enigma. Això ja ho va dir el nostre primer pare Adam aquella vegada que l'àngel bo el va treure del Paradís perquè Eva, la seva muller i primera dona del món, es va entestar a fer-li menjar una poma que va ésser *la de la perdició*. Això no té res que veure amb la pel·lícula que feren al «Kursaal», però ho hem posat aquí perquè ens ha vingut així.

El film que anem a comentar es basa en un descarrilament de tren que té per objecte fer tornar cec a un senyor que és casat i té una senyora rossa.

Aquest senyor, hem dit que queda cec i, per consegüent, no hi veu. Això ho remarquem perquè tots els que hi van anar es devien donar compte de què el senyor cec anava pel món amb els ulls oberts, manera molt còmoda de fer el cec i fer veure que no hi veu, encara que hi veia. El director de la pel·lícula va decidir que fes el cec amb els ulls oberts, perquè,

d'altra manera, no hauria estat gaire fàcil que la solució de l'argument hagués vingut sense complicacions. Això sembla molt enredat, però quan serem al capdavant ja ho entendran.

Dèiem que es va tornar cec. Doncs sí, i a més d'això i de tenir una muller jove i rossa, i a estones, segons com es mirava, bonica i tot, tenia també un secretari molt bon xicot, molt *caballeroso* i d'un cutis passador. Vet ací que el cec, de mica en mica, comença a trobar que a la seva senyora se li refreda l'entusiasme i l'amor, i sospita que li fa el salt amb el secretari. Un dia, el metge li diu:

—Miri, ja està bo. Ja hi veu.

I el marit explica al metge els seus temors. Però el metge li vol treure les manies:

—El secretario es muy buen chico y muy caballeroso y su esposa no es caprichosa.

I el marit decideix no dir a ningú que ja torna a veure-hi i arma un *truco*. Com que era cec amb els ulls oberts (ara surt allò que dèiem en començar), ara seguirà amb els ulls oberts i així observarà la conducta de la seva senyora.

Tal dit, tal fet. Llicència el secretari i

l'envia a passar l'estiu a fora. Després escriu a la seva neboda Alicia que vingui, que la vestiran de llarg. El dia de la festa torna el secretari, que va amb un *smoking* d'allò més elegant. Li presenten l'Alicia i se n'enamora. I ella d'ell. I comença l'idilli. I...

I *bueno*. Ja ho poden suposar. Com en totes les pel·lícules. La casada, que el volia per ell, té *celos*, però tot s'acaba bé. Es casen els joves, fan les paus els no tan joves, filosofen una mica d'allò de la primavera i l'otoño de la vida, cau una fulla seca d'un arbre, un espectador canta allò de:

*Les fulles seques van caient
pausadament, pausadament,*

es fan un petó cada parella, i a un altre espectador se li escapa un badall.

EL MALEFICIO, per Elga Brink

Bueno. Riguin-se de la pel·lícula d'abans. *El maleficio* es veu que és editada per l'Atracció de Forasters de la ciutat de Nara, cap allà l'Àsia, ja que ens fa i els elogis de tota la població.

L'argument ens diu que a aquest poble hi viuen uns anglesos que es dediquen a l'exportació del te. Un dia arriba una noia que anava a recollir una fortuna i es troba que el que la hi havia de donar ja és mort. Aquests anglesos que hem dit, li ofereixen la casa, es posen a les seves ordres, i la Jaquelina (aquesta noia se'n diu) està d'allò més encantada de la vida.

La porten a un ball de la colònia anglesa i allà hi ha un xinès que porta clenxa al mig, les celles les duu postisses i no porta cua, que se n'enamora. I arma un *truco* per emportar-se-la a casa seva. Ens han ensenyat el *templo de los mil faroles*, però no hem tingut el gust de veure el *farolero*, que deu ésser d'aliment.

El xinès li vol fer una mala passada, però ella se n'adona i toca el dos abans del *descalabro*. Quan ella és fora, el xinès agafa la pipa i fuma opi. Veiem tot de fum i surt un cartell que diu: «Y el exótico ambiente, ardiente y sensual, era como sutil veneno que todo adormece.» (Nota: Copiem només aquest, perquè para nuestra basta un botón.)

Tot d'un plegat surt el despatx dels exportadors i resulta que el te aromàtic s'ha convertit en un vulgar te Chambart i tota la collita se n'ha anat a la misèria. El protector de la noia diu:

—En Jhon Julivert s'ha casaaat!

—No perdís les esperances, filla meva, d'ací a un parell de setmanes ja haurà demanat el divorci.

—Aquí hay gato encerrado.

I el xinès, que acabava de fer la seva aparició, diu:

—Soy yo que llevo un maleficio. Y hasta que Jacquelina no sea mía, durará este maleficio.

—Usted es un mal hermano—li diu l'altre—. Váyase de aquí, perro chino.

Se'n va i convida la noia a veure uns tapissos al seu palacete. La noia hi va, prenen el te, li posa un kimono i la vol abraçar. Ella diu que no, s'esgarrifa, es tira endarrera, ell fa quatre gestos com els que fan en els teatres dels titelles, fins que la cosa s'acaba amb un punyal clavat al fetge del xinès. Aquest, naturalment, cau mort, i amb una mica més desencola una estufa que hi havia allà terra. El moment és de gran emoció. Un criat compareix corrent i diu:

—Blanca asesina!!

Ella es tapa la cara amb les mans, i en aquell moment arriba el seu protector, que també s'esgarrifa. El xinès és ben mort. L'enterren. Ve el procés d'ella i com a documents importants surten uns versos que el xinès escrivia quan l'opi li havia embrutecido el alma. Vàrem llegir un parell de composicions, que aproximadament deien:

*Jaquelina, su belleza
ha llenado mi pasión.
No puede vivir sin verla
mi dolido corazón.*

Davant uns versos semblants, el tribunal va acordar que l'únic criminal era el xinès, i a ella la varen absoldre. A fora la presó es van fer un petó amb el protector i després es varen casar.

Els espectadors varen respirar fondo, convençuts que la cosa ja s'havia acabat, però no era pas ben bé així. El matrimoni va canviar de poble i se'n van anar a Hong-Kong, i allà va entrar en escena un joven calavera que es va dedicar a la casadeta.

En aquest moment una senyora que seia davant nostre i que havia clapat fins aleshores, es va despertar i va dir: «Ai, que és bonic!» Un veí seu, indignat, li va trepitjar un ull de poll. Nosaltres, que ja en teníem prou i de sobres, vàrem aprofitar la confusió que s'armà per agafar l'abric i tocar el dos. Quan vàrem ésser al carrer, ens recordarem de la nostra missió. Però ja estava fet. Reflexionarem uns moments. I pensarem que als que no han vist la pel·lícula no

IMPRESSONANT UNA ESCENA TERRIBLE

—Ara vosaltres, en veure el lleó, us poseu a tremolar de por. De totes maneres no exagereu el tremolor, no foscas que el lleó s'espantés.

els deu pas interessar saber com va acabar, i els que la varen veure (pobrets!) prou pena tenen.

CECIL B. DE L'HORT

Pathé - Cinema

UNA MUJER IDEAL, per Imogene Robertson

Ja és ben veritat aquell adagi (?) que diu: el nom no fa la cosa! Perquè, francament, si el que vàrem veure és una mujer ideal, estem disposats a declarar que la «Moños» és d'allò més fotogènica.

Allò era tot un curs de presa de pèl! El protagonista era antipàtic, llarg i evolucionava més encarcarat que un maniquí de qualsevol sastreria antiquada; la presentació era tan miserable que estem segurs que en un campionat de pobresa i mal gust cinematogràfic hauria acaparat el primer premi amb els corresponents accésits i els artistes cómplices d'Una mujer fatal tenien una gràcia tan extraordinària que de bona gana els hauríem apallissat si els haguéssim trobat a la sortida del «Pathé».

L'argument, que volia ésser divertit, resultava tràgic i llastimós. Només ens va fer gràcia una cosa. Veuran que en una

casa estaven donant una festa, amb dolços i tot (aquesta gent de l'«Emelka» malgasten que és una barbaritat!), i tot d'un plegat una senyora invitada s'aixecava de la taula i es posava a ballar un xarleston tota entusiasmada. Però, vet ací que la mujer ideal, que pel que es veu era una acèrrima enemiga del xarleston, fent un despreci olímpic d'una lionesa que delicadament i d'amagatotis li allargava un senyor casat, es plantava davant de la «xarlestonista» tot dient: «Això no són coses de fer en aquesta casa! Però, vostè què s'ha cregut!»

L'altra marxava avergonyida i fent el bot i allavors la mujer ideal es posava a cantar un couplet tan carrinlò que estem segurs que si en comptes de muda arriba a ésser parlada la pel·lícula, a hores d'ara les despulles del «Pathé» podrien anar a recollir-se amb un cendrer.

Felicitem coralment als músics, que, víctimes del deure, aguantaren el tipus durant tota la pel·lícula, no deixant-se coaccionar pels roncs dels espectadors (1).

MAC HASSUM RONDA

(1) Quinze persones descomptant els músics.

CAPITOL I COLISSEUM

Presentació dilluns, dia 11, de la superproducció «Paramount»

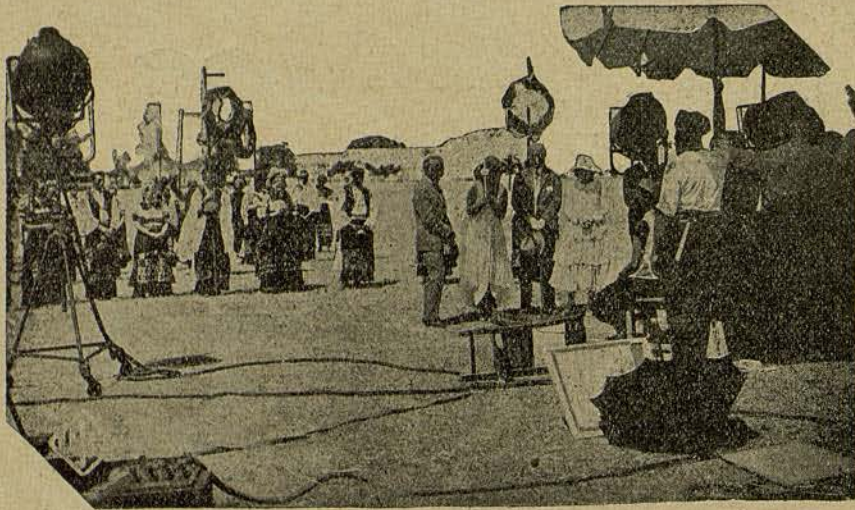
“LA NIETA DEL ZORRO”

Qui no hagi vist o no vegi a Bebé Daniels en «La nieta del Zorro» no pot fer-se càrrec de la completa transformació que s'ha operat en aquesta simpàtica artista

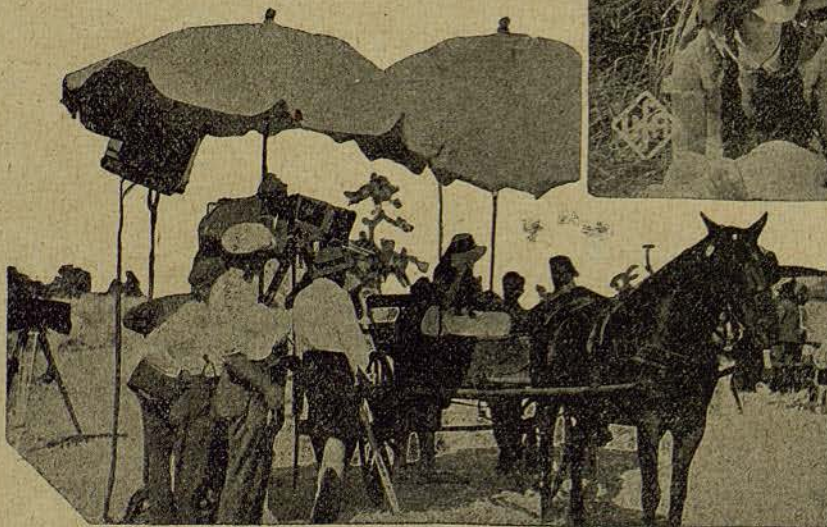
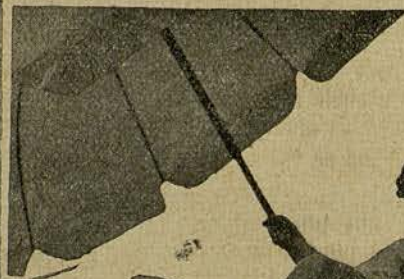
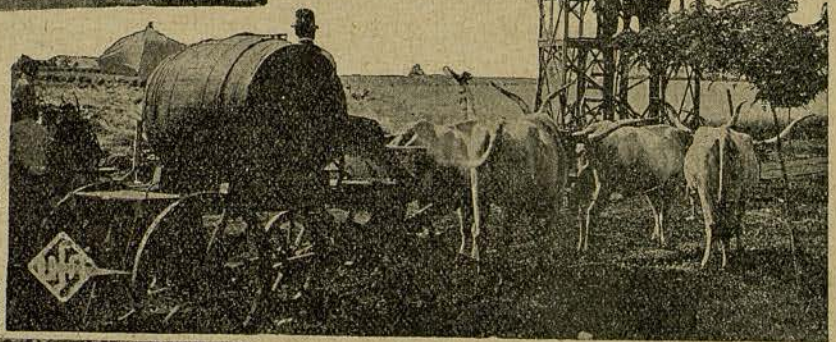
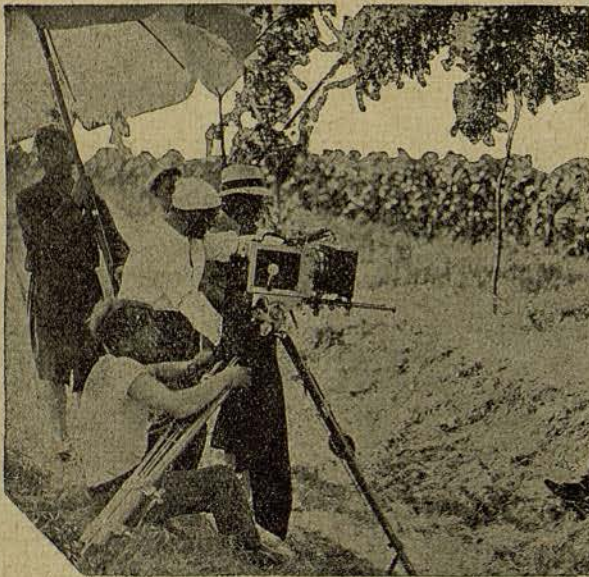
Aventures plenes d'emoció i sadollades d'interès. Tot degut a la tasca insuperable de **BEBÉ DANIELS**

SI ÉS UN FILM “PARAMOUNT” ÉS EL MILLOR DEL PROGRAMA

Preses d'escenes de «La Rapsòdia Hongaresa», la pel·lícula que actualment s'està projectant a París

Amb tot i que la protagonista és la Dita Parlo, aquesta pel·lícula no és parlada

Una gasetilla de la «U. F. A.»:

«Amistad entre animales. — La sección cultural de la U. F. A. ha terminado una deliciosa película de animales, *Amistad entre animales*, en la cual se ve una numerosa serie de individuos de la escala zoológica, encarnizados enemigos en estado natural y, en cambio, amigos y compañeros de juegos bajo la influencia del hombre. De los abundantes idilios zoológicos, magistralmente logrados, citemos únicamente los del lechón y el perro, el cerdo y el mono, el perro y la ardilla, el gato y el ratón, el gato y el polluelo y de verdadera camaradería en el juego el perro y el gato, el león y el perro.»

No en teníem prou amb els idilis de les pel·lícules de passions desenfrenades, que només ens mancava que les pel·lícules documentals també fossin tendres.

El dia que el *gato* y el *polluelo* imitin la Greta Garbo i en John Gilbert n'hi haurà per llogar-hi cadires.

***

El Jardín de Alá va emocionar de tal manera el públic del «Capitol» i del «Coliseum» que amb un xic més l'empresa es veu obligada a repartir tasses de camamilla amb aigua del «Carme».

Uns quants descontents que varen protestar perquè l'Alice Terry tancava el seu marit en un convent, volent entorbellir l'èxit d'en Rex Ingrahm, no varen sortir amb la seva.

La pel·lícula es pogué projectar sencera i el «simoun» no traspassà els límits de la pantalla.

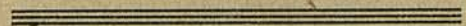
***

La famosa pitonissa Madame Llimonada ha dit:

«Arribarà un dia que els cinemes hauran de canviar el programa dues vegades cada dia i el públic obligarà a canviar les pel·lícules que no li agradin.»

des cada dia i el públic obligarà a canviar les pel·lícules que no li agradin.»

Madame Llimonada, aquesta vegada ens ha convençut.

RAMON NOVARRO

Hem rebut un sens fi de solucions al nostre concurs d'«Els artistes mig impressionats».

N'hi ha que s'hi acosten, però de moment no n'hi ha cap que sigui completa.

La setmana entrant publicarem la llista dels premis.

En cas que ningú no envii la llista completa dels artistes mig impressionats, distribuïrem els premis entre els lectors que s'hi hagin aproximat més.

***

Segons diu *Carteles*, la prestigiosa revista setmanal de l'Havana, Alma Rubens, famosa estrella del cinema, esposa de Ricard Cortés, ha tingut la desgràcia de perdre la raó.

Tractant-e d'una personeta tan delicadament bonica i d'una artista tan exageradament simpàtica, ens veiem obli-

gats a repetir les paraules de ritual en aquests casos: ho sentim moltíssim.

***

De *La Pantalla* copiem:

«*The Singing Fool*, la pel·lícula hablada hecha especialmente para destacar a Al Johnson, el famoso espiritualista judío norteamericano, está teniendo un gran éxito en Londres. Como en todas las películas habladas, las voces resultan muy desagradables.»

Estem satisfets. Fins a l'hora present els nostres pronòstics van confirmant-se que és un gust.

***

Segons diuen, en Muñoz Seca s'ha tornat un acèrrim del cinema i no hi ha estrena que deixi passar per alt. Les estrelles que més li plauen, segons diuen els diaris madrilenys, son la Clara Bow, Bebé Daniels i molt especialment Laura La Plante.

Com que en Muñoz Seca és d'aquelles persones que de tot en treuen partit, ens consta que ja té escrit un argument cinematogràfic que pensa donar a en *Benito Perojo* per a que es cuidi d'adaptar-lo al celuloide.

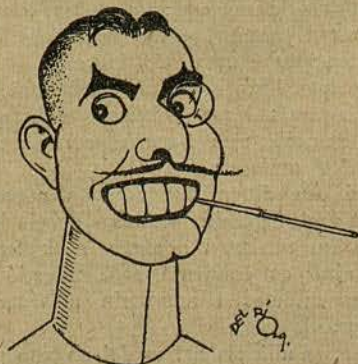
L'argument, com tot el d'aquest trempat comediògraf, és inèdit i... tan divertit com vulguin!

Ja era hora que surtís una persona disposada a demostrar-nos que el film nacional també pot salvar-se sense *corridos de toros* ni postals de Madrid i Barcelona!

***

Diuen que Colleen More, un cop enllestida la pel·lícula que actualment està fent, es retirarà del cinema.

Ens costa de creure. Estem tan escamats!

ROI D'ARCY

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

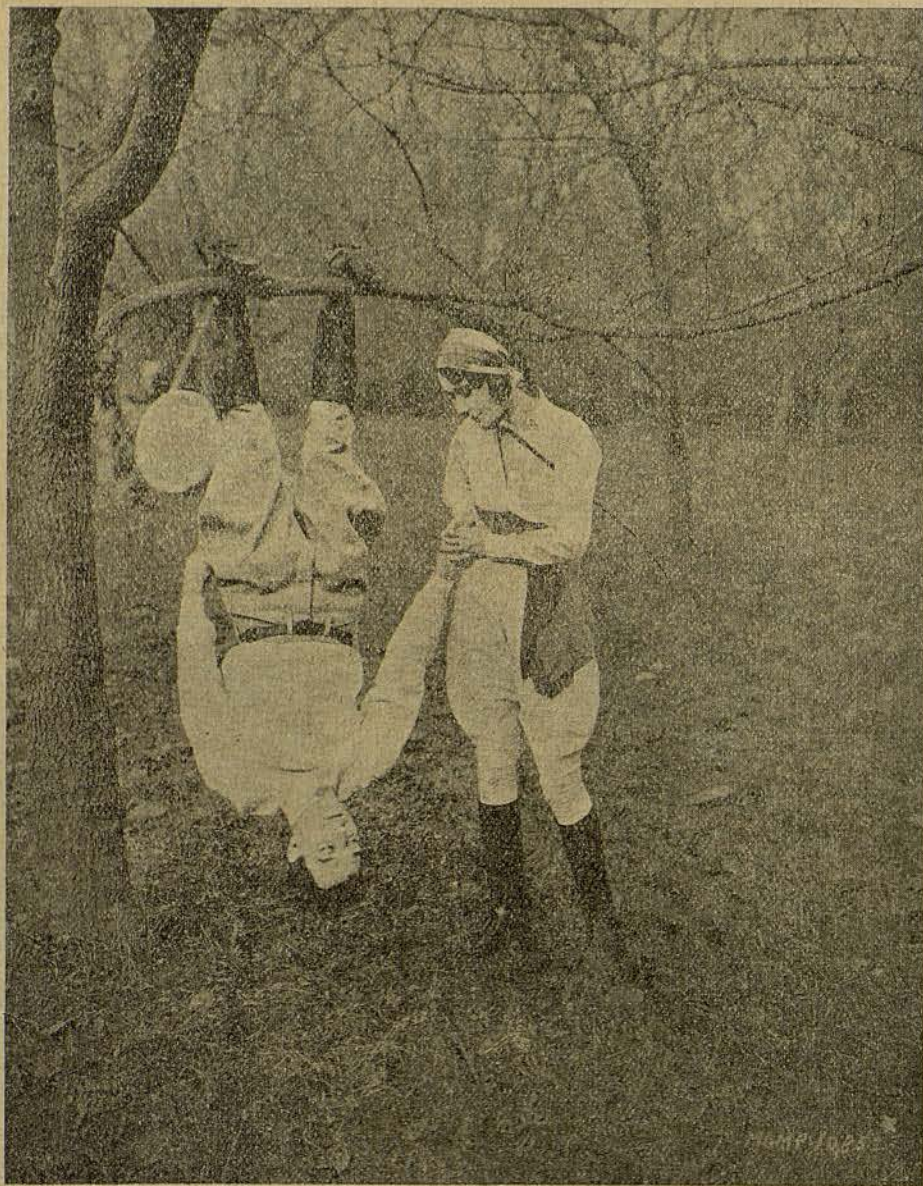
MEDIAS
SUELAS
Y TACONES
EN 15 MINUTOS
6 PTAS

Jardines, 9 : BILBAO
El más indicado para reparar su calzado

MAE MURRAY

En Buster Keaton, per demostrar que la Dorothy Sebastian el fa anar de cap, es penja pels peus en la branca d'un arbre i es declara. Quan a un home les sangs li puguen al cap, no sap el que es fa.

Una de les generacions de «wampas» més poc favorescuda ha estat la de l'any 1927, integrada per Patricia Avery, Rita Carewe, Helene Costello, Bàrbara Kent, Natalie Kingston, Gwen Lee, Mary Mc. Alistier, Gladys Mc. Connell, Sally Phipps, Sally Rand, Martna Sleeper, Teresa Stewart i Adamae Vaughn.

Fins ara, cap d'elles ha ascendit a estrella.

***

Janet Gaynor, la ingènua d'*El séptimo cielo* i *El ángel de la calle*, s'ha maridat amb Lydell Peck, fill d'una adinerada família de San Francisco.

L'idiili s'ha realitzat malgrat els esforços de la «Fox» per casar la Gaynor amb en Charles Farrell, a l'objecte d'allargar a la pantalla una parella popularitzada.

***

Les tretze «wampas» d'enguany són: Betty Boyd, Mona Rico, Doris Dawson, Jean Arthur, Doris Hill, Helen Forter, Loretta Joung, Helen Twelvetrees, Anita

Page, Caryl Lincoln, Ethlyne Clair, Josephine Dun i Sally Blane.

Com es pot veure, entre aquestes tretze no hi és la Casajuana, perquè, pel que es veu, no la consideren encara com a futura estrella.

***

Hom haurà llegit algunes vegades, que els crítics de les revistes americanes comenten desfavorablement les produccions europees i tracten bastant malament als directors i als artistes, malgrat els Fox, Goldwin i Warner pensin tot el contrari i estiguin a l'expectativa de la revelació que apareix a l'altre cantó del mar.

Doncs bé, per tenir una prova de lo documentats que estan aquells crítics, al número corresponent al mes de febrer del *Cine Mundial*, l'encarregat de la secció de preguntes i respostes contesta a un comunicant que no pot donar-li detalls sobre en Willy Fritch, perquè no l'ha sentit nomenar mai.

Si hagués assistit a la projecció de *Jazz*, *Un viaje a la ventura*, *El sueño de un vals*, *La casta Susana*, *Las siete hijas de*

Eva, *El boxeador y su prometida*, *El Heredero de su Excelencia*, *El último vals*, *Spione*, *Su Majestad el corazón*, *Renacer* i un grapat de films més, interpretats per ell, que s'han projectat a Nova York, potser hauria pogut respondre al seu comunicant.

***

Perquè els nostres llegidors coneguin l'opinió que a Hollywood s'han format d'en Cumellas i la Casajuana, copiem a continuació les declaracions d'un autoritzat cineasta americà:

«Lo que ha hecho Cumellas en el año y pico que lleva a Hollywood es cosa bien sabida: ha desempeñado algún que otro papel de comparsa. Hay quien dice —como él— que no ha hecho cosa mejor, porque no se le ha dado una oportunidad, que es exactamente lo mismo que nos contestan las bellas camareras de los restaurantes de Cinelandia cada vez que les preguntamos por qué no son estrellas en vez de sirvientas.

«La linda María Casajuana ha tenido la suerte de hacer un poco más: representar tres o cuatro papeles, en los cuales no ha logrado despojarse de su incertidumbre de principiante. De ella, se podrá decir que no se toma la molestia de aprender: que vive en Hollywood con una curiosa disposición artística que consiste en esperar que la metan en un molde para darle forma de estrella, como a un trozo de masa inerte, que se ha dejado desviar del camino del triunfo por quien acaso tuviera interés en verla fracasar. Pero no se puede decir que no se le hayan dado oportunidades...

«En resumidas cuentas: María Casajuana ha desanimado lastimosamente a casi todos los que esperaban de ella que colocase a buena altura el pabellón español en Hollywood, donde, en menos tiempo que ella, muchas otras películe-ras—de habla española inclusive—han logrado elevarse por sus propios méritos, de la nada a lo alto del firmamento películero.»

Potser carrega un xic la nota, aquest senyor; però en el fons no se li pot negar que té tota la raó...

***

L'Harold s'ha fet una caseta modesta, sense pretensions que «només» superarà qualsevol palau de milionaris. Està voltada d'un jardí magnífic, on hi té fronton, piscina, pista de tennis, llac amb barques i camp de futbol.

Diu que l'Harold s'hi traslladarà un dia d'aquests i per celebrar la inauguració armarà una bacanal convidant-hi totes les amistats.

Com que diuen que aquesta pensada ha fet molta gràcia, sembla que els imitadors no tardaran a sortir a dotzenes. I si això es confirma serà qüestió de fer les maletes i anar-se'n a viure a Hollywood.

Almenys allà els actors del cinema potser ens distreuran una miqueta més que no pas a aquí.

Confesión és el títol d'una pel·lícula de la Pola Negri, que va interpretar junt amb Einar Hanson i Arnold Kent.

Aquests dos senyors s'han mort abans que la pel·lícula s'estrenés i com que a Hollywood la gent també té manies, ningú no vol fer papers a les pel·lícules de la Pola Negri perquè tothom diu que és bruixa i que fascina els elements del *sexo fuerte*.

Ves per on.

***

Si no fos preguntar massa, ens agradaria saber aquella revista barcelonina de cinema que va prometre uns interviews amb la germana de la Maria Casajñana, perquè només n'ha publicat un.

Suposem que no deuria pas ésser per falta de ganés.

***

La Raquel Torres està molt bé i de retrats de la Raquel Torres se'n veuen a tot arreu i en mil poses diferents.

El que hi ha és que aquesta bona senyora només l'hem poguda admirar un parell de vegades a la pantalla i això no deixa de tenir certa gràcia.

Fet i fet deu ésser una artista especialitzada en les fotos de propaganda.

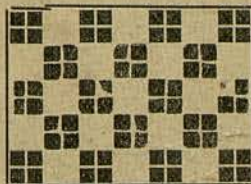
***

Jacques Feyder, belga de naixement i famós director de pel·lícules a França, actualment està a la «Metro Goldwin».

Què deu filmar?

Com que d'ençà que va dirigir *Carmen* per l'eminent Raquel Meller estem

tan escamats, només de pensar que pot dirigir *Gigantes y cabezudos* o *La mar-cha de Cádiz*, se'ns arronça el llombri-gol.

Voleu veure un tigre prenent el te?

PANIK

és una pel·lícula emocionant d'aventures esportives, interpretades per

HARRY PIEL

DILLUNS

Paris - Pathé - Cinema i Rialto

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

R. L. L. — Vostè és un lloro. I no li diem per adular-lo.

R. M. (Vich). — Els números atrasats es venen a o'30. Envii l'import en segells de correu acompanyant l'adreça i els hi enviarem.

Zuffotetti. — Lars Hanson one of the worlds great films actors has been signed by British to co-star with Lya de Putti in «The Informer» which is now being produced in their Elstree Studios.

J. G. — Miss Tusdedeu agraeix la seva felicitació. No l'hem castigat sense postres perquè es tracta d'una xicota molt impressionable.

Lang Honissa. — Es massa llarg. Cal ésser frèvol, elegant, discret, breu, substàncios i lleuger. Quan posseeixi aquestes qualitats i una mica més d'ortografia, vostè serà feliç i nosaltres també.

Ernest R. — Tres capets més al cove. Haurem de llogar el rei Herodes; del contrari, no donarem l'abast.

S. M. — No admetem subscripcions per Barcelona.

IMPRESOS COSTA: ASALTO, 45: BARCELONA

PUBLICACIONES MUNDIAL

CONSELL DE CENT, 201 - TELÈFON 32,596 - DIRECCIÓ POSTAL : APARTAT 925

SECCIÓ DE FIGURINS

DISPOSEM COM A REPRESENTANTS EXCLUSIUS:

TITOLS	Pessetes	TITOLS	Pessetes
Album de bal	10'—	Modes d'enfants	4'—
La lingerie parisienne	4'—	La Femme Élégante	1'50
Broderies lingerie	4'—	L'idéal parisien	3'50
Album de travestis	4'—	Paris chic	4'—
Blouses artistiques	4'—	Le Chic	4'—
Grandes Créations	25'—	Le Grand Chic	4'50
Les chapeaux modernes	4'—	Très chic	4'—
Weldon's catalogue	1'50	Façon tailleur	10'—
Weldon's ladies journal	1'50	Robes lingerie et robes brodées	5'—
Weldon's children	1'25	Manteaux de luxe	5'—
Manteaux de soie	6'—	Nouveautés pour velours	3'50
La mode de Paris	3'—	Robes de style	3'—
Elite	4'50	Art, Goût & Beauté	4'—
Manteaux et costumes de promenade	4'—	Iniciales para bordar	4'—

Quines pel·lícules preferiu?

Hem entrevistat a diferents persones i ens han respost en la forma següent:

Un catedràtic. — Les científiques.

El senyor Corrons. — Les que fan riure força.

Una barcelonina sentimental. — Les d'en Gilbert i les de la Casajoana, pobreta!

Von Klaus. — Les de la «U. F. A.».

Una senyora rossa. — Les de la Greta Garbo.

Un policia del barri. — Les de lladres i «serenos».

El del carretó dels gossos. — Les d'en Tom Mix.

En Rafael Gutiérrez. — Les d'en Benito Perojo.

En Lluçà Rosquelles. — Les d'en Lon Chaney.